

به مناسبت اول ماه مه، روز کارگر

جنبش کارگری و مصافهای آینده

مراسم روز کارگر امسال در شرایطی برگزار میشود که طبقه کارگر ایران در آستانه هجومی همه جانبه از طرف صاحبان صنایع و سرمایه قرار دارد. هجوم ناشی از سیاستهای اقتصادی نئولیبرال که قبلا طبقه کارگر بسیاری از کشورهای جهان از جمله طبقه کارگر کشورهای موسوم به جهان سوم آنرا تجربه کرده اند و میلیونها کارگر را بخاک سیاه نشانده است. تمامی بلایای خانمان براندازی که سیاستهای تعدیل اقتصادی رفسنجانی برای میلیونها کارگر و خانواده هایشان ببار آورد، کوچک جلوه خواهد کرد اگر صاحبان صنایع و سرمایه موفق شوند این لویح نئولیبرال خود را اجرا کنند. لویح بازسازی صنایع و برنامه چهارم توسعه که هم اکنون در مجلس در حال تصویب است فصل مشترک تمامی جناحهای سرمایه داری ایران و جنبش اصلاحات سیاسی حامی آنها در حاکمیت و اپوزیسیون است. این لویح حاوی خطوط اصلی هجوم به طبقه کارگر و مقابله قاطع با آن یکی از مصافهای تعیین کننده حیات طبقه کارگر ایران است.

با تصویب و اجرای این لویح قانون کار اسلامی به نفع صاحبان سرمایه و صنایع عملا کنار گذاشته خواهد شد. قانون کار فعلی در یک تناسب قوای معین بین کارگران و رژیم اسلامی و پس از ۹ سال مبارزه و کشمکش به تصویب رسید. این قانون نه مطلوب سرمایه داران بود و نه مطلوب کارگران. صاحبان صنایع از جمله خواهان حق بی قید و شرط اخراج کارگران بودند، نظیر ماده ۳۳ قانون کار شاهنشاهی. و توقعات کارگرانی که یک انقلاب را پشت سر گذاشته بودند و اعتصاباتشان در سرنگونی شاه نقش اساسی داشت بیش از آن بود که قانون کاری را بپذیرند که فاقد حق تشکل و اعتصاب باشد. قانون کاری که در تمام این سالها هم کارگران و هم سرمایه داران، کوشیدند آنرا به نفع خود تغییر دهند، میروند تا کل آن به نفع سرمایه داران عملا کنار گذاشته شود و کل طبقه کارگر ایران عملا سرنوشت کارگران کارگاههای تا ۵ نفره را پیدا کند.

طبقه کارگر ایران فاقد تشکل است و قادر نیست مسائل سراسری خود را در اجلاس های تشکل های خویش مورد بحث قرار دهد و راه مقابله با آنها را برگزیند. برای جنبش کارگری ایران مراسم های اول ماه مه مکان بحث، بررسی و تصمیم گیری درباره مسائل سراسری است. اساسا همین موضوعات نسبتا واحد است که تمامی مراسم های بزرگ و کوچک و پراکنده روز کارگر را در اقصی نقاط ایران به هم مربوط میسازد و به یک حرکت تبدیل میکند. به این اعتبار چگونگی مقابله با سیاستهای اقتصادی نئولیبرال از موضوعات اصلی روز کارگر است.

مقابله کلیه گرایشات جنبش کارگری با این هجوم قطعی است اما همگی آنها هدف و روش واحدی ندارند. در مقابله با این هجوم متشکل نبودن طبقه کارگر ایران برای صاحبان صنایع و سرمایه و جنبش اصلاحات حامی آنها، هم مفید است و هم خطرناک. مفید است چون مانع یک مقاومت یکپارچه و نقشه مند از طرف کل طبقه کارگر میشود. و خطرناک است چون صاحبان صنایع هیچ اهرم و نیروی درونی برای کنترل و مقابله با تحرکات رادیکال کارگری که با توجه به اوضاع سیاسی ایران سریعاً قابل گسترش است، ندارند. جنبش کارگری ایران اگر به حرکت در آید جنبش دانشجویی نیست که مثل تیرماه ۱۳۷۸ تاج زاده ها و سحابی ها بتوانند کنترلش کنند.

شوراهای اسلامی و گرایش راست و در مجموع همه حامیان جنبش اصلاحات سیاسی در حاکمیت و در اپوزیسیون در اعتراض به سیاستهای اقتصادی نئولیبرال جایگاهی جز این ندارند تا ماهیت انتقادات به این سیاستها را غیر رادیکال کنند، اعتراضات کارگری را قابل کنترل کنند و به نتایج مطلوب و تقریبا از قبل معلوم برسانند. در این میان تشکل کارگری مورد نظر گرایش راست جنبش کارگری و جنبش اصلاحات سیاسی که بر مبانی سازش طبقاتی استوار است جایگاهش کمک به عبور کم خطر رژیم اسلامی و کل نظام سرمایه داری ایران از تنگنایی است که لازمه ادغام ایران در بازار جهانی است.

فقط گرایش رادیکال و سوسیالیست جنبش کارگری و تشکل کارگری استوار بر مبانی ستیز طبقاتی است که این ظرفیت را دارد که این مصاف حیاتی را به یک مبارزه بر سر بود و نبود رژیم اسلامی و نظام سرمایه داری ایران تبدیل کند. برای رادیکالها و سوسیالیستهای جنبش کارگری، اول ماه مه امسال میتواند سنگ بنای ایجاد تشکل هایی باشد که مبارزه کارگران را برای نجات میلیونها کارگر و خانواده هایشان از زندگی در بربریت صاحبان صنایع، هدایت کند.

پیش بسوی ایجاد تشکلهای طبقاتی کارگری

زنده باد وحدت طبقاتی کارگران

کمیته اجرایی اتحاد سوسیالیستی کارگری

اردیبهشت ۱۳۸۳